

Syna jeho jediného

Převod materiálu

Matěj Opočenský

Pořadí v lekci

29

Téma

- Vztah Otce k Synu. V čem spočívá. Poslušnost, odvážná reprezentace Boha, jako Pána. (viz úloha V Boha Otce)
- Synovství Ježíše: jedinnost, která je spíše jedinečností. Jediný On v pohledu křesťanského vyznání může zastávat funkci Syna Božího. Tak jako ho zastává v Starém zákoně vyvolený lid.

Cíle

- Dělá se učit o vztahu Ježíše k Bohu: Ježíš Boha dokonale a pevně poslouchá a následuje jako jeho syn. Nám lidem Ježíš ukazuje, jaký Bůh je a jak za ním jít.
- Dětem má být také zprostředkována zkušenost Hospodinova zájmu (milosrdenství) o svět. Tento jeho zájem (milosrdenství) byl jedinečný vyjádřen v Ježíši, jehož označíme jako jeho Syna, Krista a našeho Pána.

Pro učitele

Biblický text: L 20,9–20

Poznámky k textu

K výpovědi

Co znamená Boží synovství? J. M. Lochman vyzdvihuje tři aspekty:

1. **Vnitřní rozměr Ježíšova synovství** — Ježíšova jednota s Otcem: Jednota vůle, jednání — v tom je Ježíš opravdu „jednorozený“, takový nikdo nebyl a není. Dobře to vykresluje celá desátá kapitola Janova evangelia. Zejména J 10,30: „já a otec jsme jedno“, anebo např. u Matouše 11,27. Ve Starém zákoně synovství Boží reprezentuje Izrael (Ex 4,22). Hospodin posílá Mojžíše k faraonovi, aby mu řekl: Izrael je můj prvorozený syn. Proto ho propusť! (Podobně Oz 11,1 a Ž 2,7.)

Když je na Ježíše vztahováno synovství Boží, chce se tím za prvé vyjádřit víra, že Ježíš je vyvolen ke konkrétnímu úkolu. **K vysvobození Izraele** (např. od svého vlastního zaujetí). A za druhé vyjádřit **jedinečný vztah Ježíše k Bohu**.

Ježíš tento svůj — úkol/vztah — nekřiví do světa, ale pokorně k němu směřuje. Markovo evangelium představuje Ježíše jako příbýho Syna Božího. Je zřejmé, jak moc Markovi záleží na tom, aby Ježíšovo „synovství Boží“ lidé rozpoznali a vyznali, až je celý jeho příběh završen (Mk 15,39). Titul Syn Boží je pak krédem vyznávající církve. Těch, kteří v setkání se vzkříšeným vyznali Ježíše jako Krista a svého Pána. **V tomto smyslu je Ježíš Synem.**

2. **Vn?jší rozm?r Ježíšova synovství** — Ježíšova služba a poslání: Ježíš p?ichází, aby prom??oval lidi kolem sebe. Vztahuje se k lidem. Ke spole?nosti. Neizoluje se, ale naopak p?ichází k izolovaným a ty p?ivádí do centra pozornosti a také do spole?nosti. Nep?ichází, aby se povyšoval, ale aby se, když na to p?ijde, ponížil. A tak Ježíšova cesta je nakonec cesta ob?ti. V list? do Filip (Fp 2,6nn) ?teme: „Zp? sobem bytí byl roven Bohu, a p?ece na své rovnosti nelp?l, nýbrž sám sebe zma?il, vzal na sebe zp?sob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podob? ?lov?ka se ponížil, v poslušnosti

podstoupil i smrt, a to smrt na k?íži.“ To je Pavlovo vyznání víry prost?ednictvím starého hymnu.

V tomto smyslu je Ježíš Synem jednorozeným, jediným a jedine?ným.

3. **Navazující rozm?r Ježíšova synovství** — B?h na cest? k nám: Poslání a úd?l Syna jsou spjatý s naším úd?lem: „Syn ?lov?ka nep?išel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal sv?j život jako výkupné za mnohé.“ (Mk 10,45) Ježíšovo dílo zde na zemi nebylo samou?elné. Smi?uje ?lov?ka s Bohem. Díky jemu se také m?žeme nazývat Božími d?tmi.

V celém tomto ?lánku víry jde zejména o **vztah** Otce a Syna. Otec jako ten, který posílá svého syna do vod zemských, kde se prohání ledascos (nap?íklad Livjátán) a syna, který tento úkol p?ijímá a neohrožen? jde a razí cestu Božímu sv?tlu, které má projasnit sv?t lidí. Jeho jedinnost m?žeme vykládat jako neopakovatelnost. Stalo se to jednou pro spásu ?lov?ka. Pro jeho vysvobození.

Ježíšovo synovství chce ?íct: **Ježíš není obdarován v podstat? n?jakou zvláštní mocí, ale zvláštní poslušností v??i Bohu!**

Tak jak se ukazuje v našem podobenství o zlých vina?ích. Syn zde reprezentuje Otce, je mu v?rný a p?ipomíná lidu jeho p?vodní ur?ení. Návrat k Bohu, jedinému Pánu a od toho se pak odvíjí i to, jak se mají lidé mezi sebou a ke stvo?ení jako takovému chovat.

Další informace m?žete nalézt nap?íklad [v kázání Jáchyma Gondáše](#).

K p?íb?hu

Biblický text nám bude sloužit jako p?íklad Ježíšova povolání. Nechceme d?tem podobenství dokonale p?evypráv?t a vyhmátnout vše, ale vybrat z n?j nosné pasáže pro výklad Kréda.

- **Milovaný syn:** Pro naši další práci bude nejd?ležit?jší pasáž, která mluví o milovaném synu. Zde se ukazuje charakter vztahu B?h a Ježíš. B?h chce v tomto našem sv?t? p?edstavit své dílo skrze povolané a milované. Ježíš poslechl a šel. Jedná jako milovaný syn.

Ježíš zde reprezentuje v tomto smyslu Boží v?li dokonale. Šel i p?esto, že ví, že ti p?ed ním nebyli pochopeni a byli uml?eni. Celé se to ned?je jen tak, ale proto, že B?h miluje ty, ke kterým je syn poslán. B?h se nechce ukázat jako despota, který likviduje toho, kdo se mu znelíbí, ale jako ten, který pro nejvlastn?jší zám?r je ochoten ob?tovat i to nejcen?jší. Je zde ukázán rys Božího milosrdenství.

- **Ježíšova poslušnost** se ukazuje v celém jeho život?: P?i pokušení na poušti, p?i uzdravování (to za kým Ježíš chodí, s jakými lidmi se stýká — p?ijímá všechny „mocné“ stejn? jako „nemocné“), v kázáních, když se modlí v zahrad? Getsemane a nakonec v celém pašijovém p?íb?hu. Ježíš v celém svém život? sestupuje k t?m, kdo ho pot?ebují, ale naráží u t?ch, kte?í se sami stav?jí na pozici majitele pravdy, majitele všeho s ?ím zacházejí (zde uvedeno stvo?ení — „vinice Boží“).

- **Ježíšova jedinečnost** je odhalena ve dvou směrech. Majitel vinice — Bůh — říká, milovaný syn a vinaři to vidí a volají to je dědic. Vinaři rozpoznávají, s kým mají tu šanci. Ale místo, aby se zachovali: „Aha, mohli bychom radikálně přehodnotit svůj pohled na svět“, se dovídáme, že se chtějí držet nastoleného kurzu. Na nějakou poslušnost a vděčnost Pánu Bohu za vinici kašlou.

Jedinečnost se také ukazuje v závěru podobenství, kdy se mluví o **kamenu úhelném**. Je to kámen, který drží stavbu pohromadě. Stavbu, která je zde mostem spojujícím k Bohu. Bez tohoto kamene se celý rozpadne.

Ježíš toto podobenství vykládá veřejně, všemu lidu, je tedy na posluchačích, kdo a jak se v něm pozná. Kdo a jak v něm pozná **milovaného syna, kterého poslal Bůh**.

Další informace k podobenství, které již ve vyprávění dále nebudeme tolik akcentovat, ale mohou se hodit (převzato z webu katecheze — Podobenství o zlych vinařích, zpracoval Pavel Jánošík):

Klíčové pojmy, dobové a textové souvislosti

Podobenství je především prorockým varováním před špatným chápáním toho, co je lid vyvolený, zvláštní. Nejde tu o předání štafety (Pán Bůh už tebe není s Židy, ale s námi křesťany). V příběhu Izraele i v příběhu křesťanské církve běží o problém věrnosti a nevěry vůči Hospodinu a jeho smlouvě, o platnost zaslíbení, o aktuálnost soudu a milosti.

- **Jeden člověk vysadil vinici...** — Ježíšovým posluchačem to připomene notoricky známé podobenství: Hospodinova vinice (Iz 5,1–7), která někdy nenese ovoce, jak by měla, je Boží lid, Izrael. Vinice je symbolem toho, co náleží Bohu, co je od něj svěřeno do opatrování a péče. Takové svěřenství a obdarování zavazuje, protože vyvolení a pověření není v první řadě privilegium, ale úkol. Vinaři (tedy vědci lidu), kteří dostali vinici do spravování a nesou za ni před pánem vinice odpovědnost, si ji přivlastnili (drže vyvlastnili), místo aby na ní pracovali s výhledem na odvod podílu ze zisku.
- Právě náboženští vědci, **velekněží a zákoníci**, se tedy v příběhu evangelia, po Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma, dostávají s Ježíšem do stále otevřenějšího a napjatého sporu: o Ježíšovu pravomoc (L 20,1–8), o původ jeho moci, o jeho poslání, o jeho identitu.
- **Služebníci**, které pán vinice posílá k vinařům (srv. 2Pa 36, 15–16): „Hospodin, Bůh jejich otců, k nim nepřetržitě posílá své posly, protože měl soucit se svým lidem i se svým přibýtkem. Oni však boží posly zesměšňovali, pohrdali jeho slovy a jeho proroky prohlašovali za podvodníky, takže Hospodinovo rozhodnutí dolehlo na jeho lid a nebyl, kdo by ho zhojil“.
- **To je dědic!** Podobenství odhaluje, jak zhoubným koncem vede, když autority „vyvoleného a milovaného lidu“ (týká se samozřejmě i křesťanů) zapomenou, že stále trvá autorita pána vinice, neboli Pána nad lidem Božím. Problém křesťanů je, že podobenství posloucháme, jako bychom nestáli v zástupu okolo Ježíše, ale Ježíšovi po boku. Že se nám však pokušení stát se majiteli a vymazat fakticky autoritu Pána nevyhýbá.
- Závěr (či spíše „ponaučení“) podobenství o tom, že **pán ji sebere takovýmto vinařům — a dá vinici jiným**, je třeba vnímat podobně jako jiná podobenství, ne jako konstatování, co se stane s těmi, kdo Ježíše jako Božího Syna odmítají, ale jako varování před nenaplněním, zneužitím Božího povolání. Zasahuje právě ty posluchače, kteří mají sklon vystupovat majetnicko-autoritářsky. U Lukáše následuje jejich ohromená reakce: „To přece ne!“ (srv. ? 3,4. 6. 31) — odmítají, že by k němu takovému jako odebrání vinice mohlo dojít — a na to Ježíš znova argumentuje citátem o kamenu, který stavitelé odmítli.
- **Kámen úhelný** — je pravděpodobně klenák (vrchní kámen, který drží pohromadě celou klenbu) nebo možná základní kámen, od něhož se mění úhly a vzdálenosti při stavbě — každopádně, když ho stavitelé zavrhnou, (škrtnou jako nehodící se — jako se nehodí Ježíš), rozsype se jim celá stavba.

- **Roztříští, rozdrťí... (srv. Da 2, 34nn: kámen bez zásahu lidské ruky roztříští hliněné nohy sochy, co se o ní zdálo Nebúkadnesarovi)** Obrazná prorocká řeč tady stvrzuje, že příchod Božího království je nezadržitelný jako padající kámen. Nejde o likvidaci lidí mocenskými prostředky nebo zázračnou přirodní katastrofu využitou božskými silami.
- Žalm 118,22–23: „Kámen, jejž zavrhlí stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky.“

Úskalí

Plánku

Z Plánku Kréda velice jasně plyne Ježíšovo synovské privilegium. Nepouštět se do polemiky s jinými náboženstvími. Představujeme a zvšťujeme Krista dťtem. Můžeme si pomoci slovy z listu Židům (1. kapitola) „Mnohokrát a mnohými zpřsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním řase k nám promluvil ve svém Synu...“ Pán Bůh do tohoto svřta poslal mnoho proroků, my vřříme, že v Kristu Ježíši jeho Synu se definitivně a jedinečně ukázala jeho vůle. Tahle cesta se pro nás otevřela.

Přibřhu

Pokud se rozhodnete převyprávřt podobenství a na ně m demonstrovat vztah, neakcentujte hrozbu „roztřístí ní o kámen úhelný“. Podobenství je psáno k určítým lidem. Vedoucím náboženské židovské obce. Určítým kruhem, které vystupují proti Ježíšovi — jeho zvřsti. Tyto kruhy vystupují z pozice majitelů pravdy, kterou si vynucují i násilím. Podobenství se proti takovému smřšlení obrací (viz výkladové poznámky k podobenství). V novozákonní době se také stále ještě jedná o „vnitronáboženský dialog“. Křesťané i židé sdílejí stejná Písma, liší se v pohledu na Ježíše a jeho „synovství“ a na to, co znamená pro vztah k pohanům. Problém „majitelů pravdy“ neukazuje jen na tehdejší představitele — není antijudaistické! Prorocké pojetí podobenství brání tomu, abychom se bezproblémově postavili po bok Ježíšovi a jako ty problémové vinaře vidřli jen v představitelích jiných náboženství, konfesí, zbožnosti. „Nepřijmout syna“ je trvalé riziko, které hrozí i křesťanům jinak vyznávajícím „syna jeho jediného“. „Zákonicství“ a „majetnictví pravdy“ jako postoje je záležitost, kterou Lukáš potkává a kritizuje už v rámci církve, byř to má v jeho evangeliu formu konfliktu Ježíše a izraelských.

Podobenstvím chceme dťtem ukázat, že Ježíš zastává službu milovaného syna, který i když jde do nebezpečí, nevzdá se a s nadřjí na úspěch zvřstuje Boží vůli. Jeho příchod má být oslavován. Nemá se stát hrozbou. Proto také „milovaný syn“ přichází na vinici jako řtvrtý. Je to oslava milosrdného Boha, který je trpřlivý, ale také samozřejmř vyznává spravedlnost.

Odkazy

Literatura

Lochman, Jan Milíř: *Krédo: základy ekumenické dogmatiky*. Praha: Kalich, 1996.

Rejchrt, Ludřk: *Vřřím: výklad apořtolského vyznání víry*. Praha: Kalich, 2012.

Internet

- [Zlí vinaři \(Bratrstvo 7/2005\), Jánořík, Pavel: Podobenství o zlých vinařích \(starřší katechetická přpravka z cyklu Pozvání na cestu\);](#)
- [Syna jeho jediného, kázání Jáchyma Gondáše;](#)

- [I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho \(volný výklad Aleše Mosteckého; Bratrstvo 49/2008\).](#)
-

Pro d?ti

Pro mladší a starší d?ti

S d?tmi budeme psát odpov?? na dopis.

1. **Uvedení do tématu (motiva?ní slovo) — babi?ka s d?dou píše dopis (p?evzato z kázání Kate?iny Roskovcové, s jejím dovolením jej zde uve?ej?ujeme)**

Uve?te vhodným motiva?ním slovem: P?edstavte si (nebo jim ho dejte v obálce), že jste dostali dopis (pop?ípad? sms, email atd.) od babi?ky a d?dy a v n?m ?tete:

1. Dopis od babi?ky a d?dy:

Naše milá vnou?ata!

My dva, váš d?da a vaše babi?ka, jsme vás už dávno nevid?li a stýská se nám po vás.

Moc na vás myslíme a zajímalo by nás, jak se vám da?í? Napíšete nám o tom n?co? Jestlipak jste za tu dobu vyrostli? A o kolik centimetr?? Jak si vedete ve škole? Baví vás u?ení? Jestlipak jste se už n?co nau?ili t?eba o naší zemi a o jejích d?jinách?

A jak se máte doma? Pomáháte rodi??m? Povídáte si s nimi a sm?jete se spolu? Nebo vás musí hlavn? hubovat? Máte se rádi? Atd...

Ud?láte nám velkou radost, když nám odpovíte a napíšete nám o tom, na? tolik ?ekáme.

Vaši, d?da a babi?ka, kte?í vás mají moc rádi.

2. D?tem se odpov?? psát nechce

V tomto bod? je na vás, jak d?tem zprost?edkujete nechu? na dopis odpov?d?t. Zde je uvád?na jedna z možností:

Co s dopisem od babi?ky a d?dy vnou?ata ud?lají? Vezmou papír a pero a napíší odpov??? Když ale babi?ka s d?dou toho cht?jí tolik v?d?t! Dá to práci, všechno poctiv? vypsát. Napsat adresu, nalepit známku, dojít na poštu. Chce se d?tem? Nebo jednoduše dopis založí do šuplete a nechají být? A nebo... ; ale taková vnou?ata by nás p?ekvapila: kdyby vzala dopis a roztrhala a zahodila jej do koše. Kdyby si ?ekla: D?du a babi?ku to nemusí zajímat, co d?láme. My se jim nebudeme zodpovídat. Nic to pro nás neznamená, že jsme jejich vnou?ata. — Jak jsme ?ekli: To by byla p?ekvapující a zlá odpov??. Co by pak s takovými vnou?aty m?li babi?ka s d?dou ud?lat? Možná by je šlo ještě vychovat.

Na základ? t?chto nebo podobných otázek ve?te s d?tmi rozhovor, nebo p?istupte rovnou k druhému bodu. Kdyby se d?ti rozhodly hned napsat, zkuste jim argumentovat tak, aby se jim spíš necht?lo.

2. Podobný píše a napsal dopis Pán Bůh lidem na celém světě, který nám přinesl Ježíš.

V Bibli máme podobný dopis, nebo spíš podobenství, které řekl Ježíš. Mluvil o Pánu Bohu a světě. Z podobenství také můžeme slyšet, kým Ježíš je a jak dělá, co chce Pán Bůh.

Představte si svět jako nějaké místo — jako vinici. Tuhle vinici zbudoval Pán Bůh a pak se vzdálil (jako byli vzdálení prarodiče od svých vnoučat) a přenechal ji lidem, aby ji obdělávali. Pěstovali na ní víno a měli z toho radost. Měli se na ní také užit žít společně a mít se rádi. Pán Bůh to pro lidi zamýšlel jako takový dárek.

Jediné, co Bůh požadoval, bylo, aby lidé, kteří na ní pracovali, nezapomněli, komu za tu vinici vděčí, kdo ji postavil. Lidé měli odvádět Pánu Bohu podíl ze zisku (něco jako dárek). Nejde o dárek, jaký si dávají lidé mezi sebou. Jde spíš o poděkování.

Lidé na ní ale pracovali dlouho a Pán Bůh nikde. A tak si řekli, že na něj zapomněli a že si na něj můžou dělat, co chtějí. Na nějaké poděkování už nevzpomněli vůbec.

Pán Bůh, ale nezapomněl. Posílal k těm lidem své posly, kteří přinášeli dopisy, ve kterých se jim Pán Bůh připomínal a říkal jim, komu ta vinice opravdu patří. Lidem se to pranic nelíbilo. Už si zvykli, že takhle je to úplně nejlepší, bez něj. Vyhovovalo to hlavně těm, kteří na té vinici vládli. Těm se nějaký Bůh vůbec nelíbil, a tak když přišel první posel a vyžadoval tu zprávu od Pána Boha, vyhnali ho a další posly dokonce zabili. Ano i takhle zlí lidé mezi nimi byli.

Pán Bůh to ale přesto zkoušel dál, tak měl ty lidi rád, že jim to stále odpouští. Nakonec si řekl: pošlu k nim svého „milovaného syna“. S ním budou mít slitování, toho určitě poslechnou a uvědomí si, že ta vinice, na které pracují, není jejich. Že si tam nemůžou dělat úplně, co chtějí, nemají si nad sebou vládnout, nemají myslet jen na sebe, ale mají se mít rádi. Můj syn jim určitě vysvětlí nejlépe, jak se chovat k sobě a ke mně. Ostatně, kdo jiný než on by to měl zvládnout lépe.

A co udělal ten jeho syn? Poslechl a šel. Rozhodl se, že bude riskovat třeba i svůj život. Nebo se schoval za pec a dělal, že tam není. Nebo snad šel jinam a tam dělal ramena na ostatní lidi, vytahoval se a říkal: já jsem boží syn, mě musíte poslouchat, jinak vám můj bohatej fotr namele pus! Těm tam něco úplně jiného. Milovaný syn tam šel. Šel tam jako normální člověk. Na nikoho se nevytahoval a nikoho nezesměšoval a ani ho nenapadlo někoho šikanovat. Byl v tom fakt jedinečný! Nikomu přede ním se to tak dobře nepovedlo.

A jak ho tedy přijali ti, kterým to měl vyřídit? Přijali ti lidé na vinici zprávu od takového syna?

Nepřijali... Nenechali ho ani moc dlouho mluvit a zabili ho. Řekli si: To je dědic! Když zemře i tenhle, tak to bude navždycky naše.“

Pán Bůh to tak ale nenechal. Těm zlým tu vinici vzal a dal ji jiným a zkusil to znovu a s dalšími lidmi. A zkouší to stále.

Zkouší to právě skrze toho svého syna, který sice byl zabit, ale jeho smrtí to neskončilo. Nechal tu zprávu, kterou můžeme číst stále a podle ní žít.

Dovětek: Je to docela tvrdý příběh, ale i když je takto tvrdý, říká nám, že se Pán Bůh i po tom všem na lidi nenaštval tak, že by všechny vyhnal. Takhle by se možná chovali lidé, ale Pán Bůh ne. Naopak zkouší to s lidmi znovu a znovu. Proto poslal Ježíše, aby nám lidem vyřídl, že nezapomněl, že na člověka čeká a čeká i na jeho odpověď.

Nemůžeme Pánu Bohu sice napsat dopis a pak ho poslat, ale můžeme mu poděkovat například při bohoslužbách, nebo v modlitbě.

3. Zakončení

1. Můžete s dětmi přemýšlet, za co můžeme Pánu Bohu poděkovat my. Např.: poděkovat za to, co od Boha máme, resp. konkrétněji, že v Ježíši můžeme plně vidět, že Pán Bůh má tento svět rád a chce nám — svým dětem — pomáhat. Můžeme se také omluvit Bohu za to, co neděláme dobře — kde se nechováme jako jeho děti. Tohle nás učí vztah Boha Otce k Synu Ježíši.
2. Nebo můžete s dětmi rozvíjet příběh dál: „představte si, že si vinaři poté uvědomili, co strašného spáchali (nebo jeden z nich) a teď píše přiznání majiteli vinice.“

Pro předškolní děti

Varianty

1. Nejmladším dětem přečtete jen část 1 a dodejte, že jako prarodiče, kteří mají starost o své vnoučata, se chová i Pán Bůh. A že dopis, který poslal je vlastně to, co říkal a žil Ježíš.

Pomůcky: vytiskněte si úvodní slovo dětem (viz předchozí oddíl *Pro mladší a starší děti*, bod 1.a). Dejte ho do obálky a nechte ho děti otevřít.

Při vyprávění nechte nejmenší děti malovat.

2. *K tomuto zpracování úlohy by se vám mohly hodit konkrétní příklady z rodin dětí, fotografie otců a dětí, kteří jsou si podobní, případně děti nechat přiznat, kdo ke komu patří atd.*

Úvodní otázka: Jak se pozná, že někdo patří do stejné rodiny? Mají stejné jméno, jsou si podobní, podobně mluví, stejně mávají rukama, když mluví. Dodržují stejná pravidla, mají podobné názory. Když vidíme jednoho z rodiny, poznáme hodně i o těch ostatních rodinných příslušnících.

Jak poznáme něco o Pánu Bohu, když ho nikdo nikdy neviděl? Kdo nám o něm řekne? Stačí se podívat na Ježíše — je jako Boží syn, který nám o Bohu řekne. Dělá věci tak, jak jeho Otec chce, mluví stejnými slovy, atd. O Bohu nikdo nikdy nemluvil tak dobře, jako Ježíš, nikdo neposlouchal Boha tak pečlivě, proto říkáme, že je jeho jediný Syn.

Pro nejstarší děti

(Vybráno z volného výkladu Aleše Mosteckého, dostupné [online](#).)

Jak je to s tím Ježíšem jako Bohem? Není snad Bůh Bohem a Ježíš člověkem? Nestačilo by, že je vlastně Ježíš dost dobře učitel a prorok? Proč to celé chápat tak zázračně? *Na tyto otázky můžeme odpovědět „hokejovým podobenstvím“:*

Pamatuj se na mistrovství světa v hokeji, jak naši vyhráli? Jasně. To bylo oslav a radosti. Každý ví, že vyhrála česká republika. Ale na tom ledě přece nejezdila celá česká republika. Tam na bruslích makalo pár chlapů, kteří celou tu naši zemi zastupovali. To oni za ní bojovali, nasazovali své síly, podřídili naplno svojí vlastní reprezentaci. A když pak řekne: „Mistři, mistři,“ nemyslíme jen na těch čtyřadvacet, ale taky my jsme ti vítězové, celá naše republika je šampion. Zpívá se státní hymna a všude je plno státních vlajek.

No, a s Ježíšem je to ve vztahu k Bohu podobné. Samozřejmě, že to byl on, kdo tady po té zemi chodil, učil, pomáhal, vyhlášoval odpuštění, trpěl a zemřel a vstal z mrtvých. On je ten, který zvířil. Ale v něm zvířil Bůh sám, protože Ježíš nebojoval jen sám za sebe, ale právě pod vlajkou Božího království. Tohle království on zastupoval. On je ten nezpochybnitelný, právoplatný reprezentant Boží, kterého nám Bůh poslal.

A tím pádem je ve vztahu k nám nic míň než Pán sám.

Liturgie

Rituál

Na úvod jednotlivých hodin můžete společně s dětmi recitovat:

Věřím v Boha Otce, který nás stvořil, věřím v jeho Syna, který nás zachránil, věřím v Ducha svatého, který nás proměňuje.

Nebo (podle refrénu Svítá 372):

Víru nám dej, co úskalí zdolává, k doufání měj, když prchá z nás odvaha, lásku rozdávej.

Biblický text k zapamatování

Mnohokrát a mnohými zpěsoby mluvíval Bůh k otčím ústy proroků; v tomto posledním přase k nám promluvil ve svém Synu... (Žd 1,1–2a)

Okénko do bohoslužeb

Můžeme použít fotografie nějakého rodiče a jeho dítěte.

Co vyjadřují vřtou: „on je celý táta“ „ona je celá maminka“?

Řekl to někdy někdo o vás? V přem si bývá rodič a dítě podobný?

Vzhled, výška postavy, talenty... Také povaha.

Nejsme kopií svých rodičů. Velký vliv má prostředí, výchova... V něm je dobré být nebo se snažit být jiný. (I na to se můžeme dít ptát, v přem by chtěly být jiné než jejich rodiče.)

V nedělní škole te mluvíme o Ježíši. Říkáme o něm, že je Boží syn. Ta podoba Hospodina a Ježíše není v tom, co vidíme na fotkách rodiče a dítěte. Podoba je v něm jiném, důležitějším.

V přem? Napadá vás?

V tom, že oba mají hodně rádi lidi.

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za tvého syna, kterého jsi k nám poslal. Ukázal nám tvou lásku a to, že jen ty to myslíš s přlověkem dobře. Upozorňuješ nás, že nejsme pány všeho, co kolem sebe máme, ale vedeš nás k poznání, že jediným Pánem jsi ty.

Pane Ježíši, tobě děkujeme, že jsi měl tolik odvahy jít i k těm, kteří tě neměli rádi. Můžeme se pro tvou jedinečnou statečnost od tebe učit. Poslouchat zprávu, kterou jen ty jedinečně neseš od Pána Boha. Skrze tebe poznáváme, co po nás Pán Bůh chce. Za to ti děkujeme. Amen.

Odkaz na píseň

[Pane Ježíši Kriste, tys Syn Boží zajisté](#)

[Z milosti tak hojné, štědré ukázané](#)

[Otče všemohoucí \(EZ260\)](#)

[Tak Bůh tento své tě miloval](#)

[A? chválí Boha křesťané, vždy? Syna svého dal](#)

[Glory \(SV59\)](#)

[Znáš pláň v noci té \(SV396\)](#)

[Na zemi jsi v pravdě stál \(SV200\)](#)

Cílová skupina

[Starší školní](#)

[Školní](#)

[Předškolní](#)

[Mladší školní](#)

Katechetické cykly

[Desatero – Modlitba Pán? – Krédo](#)

Téma

[Krédo](#)

Biblický odkaz (kat)

[Lukáš 20](#)